

โครงการวิจัยสถาบัน: การพัฒนาระบบสมรรถนะเพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคล

คณะกรรมการกำกับโครงการกำหนดสมรรถนะบุคลากร
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่องานวิจัย: การพัฒนาระบบสมรรถนะเพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคล สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ที่ปรึกษางานวิจัย

- ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์
รองอธิการบดีด้านวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- นางสาวสมจิตต์ มหัทธนนท์
ผู้อำนวยการกองบริหารงานบุคคล
- ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์
- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิวต์ มณีโชติ

ผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขจรศักดิ์ ศิริมัย

ผู้ช่วยวิจัย

- นางนงลักษณ์ ทองนาค
- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิหาร ดีปัญญา
- นางสาวแสงเดือน พุทธิง

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ทรัพยากรพื้นฐานของการบริหารงานซึ่งได้แก่ คน เงิน วัสดุอุปกรณ์ และการจัดการหรือเทคนิคทางการบริหารนั้น “คน” เป็นทรัพยากรอันทรงคุณค่าที่สุดขององค์กร การมีทรัพยากรมากเท่าใดไม่สำคัญเท่ากับมีความสามารถในการบริหาร การจัดการทรัพยากรแรงงาน และคุณภาพของคน (วรการณ งามโกเศศ. 2542 : 6) ด้วยเหตุที่ “คน” นอกจากจะเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดในการบริหารงานแล้ว “คน” ยังมีบทบาทสำคัญในการบริหารงานในทุกขั้นตอนของกระบวนการบริหารงาน ทั้งด้านการวางแผน การจัดการ การจัดการเกี่ยวกับบุคคล การประสานงาน และการควบคุมงาน ปัจจุบันเป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็ว ทั้งในระดับประเทศ และระดับโลก ดังนั้น “คน” จึงถือเป็นต้นทุนสำคัญที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มในการประกอบกิจการขององค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ทุกหน่วยงานหันกลับมาสนใจ และให้ความสำคัญกับการพัฒนาต้นทุนดังกล่าวให้มีความพร้อมและทันสมัยพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง และตอบสนองต่อการทำงานได้อย่างรวดเร็วทันกาลอยู่เสมอ ทรัพยากรมนุษย์ถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่า และมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการปฏิบัติงานทุกประเภท ดังนั้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จึงถูกกำหนดให้เป็นนโยบายที่มีความสำคัญและจัดเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศ ดังนั้นองค์กรต่างๆจึงควรเห็นความสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นลำดับแรก เนื่องจากเป็นกระบวนการที่จะเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ความชำนาญ และความสามารถในการปฏิบัติงานของบุคลากรทั้งหมดในองค์กร

แนวคิดของการบริหารจัดการสมัยใหม่ในภาคเอกชนนั้นได้ให้ความสำคัญกับการจัดการทุนมนุษย์ (Human Capital Management) เป็นอย่างมากโดยการจัดการทุนมนุษย์เป็นแนวคิดที่พัฒนามาจากการบริหารงานบุคคล

2:

(Personal Administration) และพัฒนาต่อมาเป็นการจัดการงานบุคคล (Personal Management) จนมาถึงการจัดการทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Management) และปัจจุบันได้พัฒนาแนวความคิดไปสู่การจัดการทุนมนุษย์ (Human Capital Management) ซึ่งถ้าองค์กรได้มีการบริหารจัดการทุนมนุษย์ที่ดีกว่าย่อมที่จะทำให้องค์กรนั้นมีขีดความสามารถในการแข่งขันได้ที่สูงกว่า กระบวนทัศน์ในการบริหารจัดการสมัยใหม่ตามแนวคิดของ David P. Norton และ Robert S. Kaplan ที่เสนอมุมมองเกี่ยวกับสินทรัพย์สินที่สัมผัสไม่ได้ในหนังสือ Strategy Maps (David P. Norton, Robert S. Kaplan, Strategy Maps: Converting Intangible Assets into Tangible Outcomes (Harvard Business School Press, 2004) ได้ให้ความสำคัญกับทุนในรูปแบบใหม่ขององค์กร เช่น ทุนทางองค์กร (Organization Capital) ทุนทางสารสนเทศ (Information Capital) และทุนมนุษย์ (Human Capital) เป็นต้น เน้นการให้ความสำคัญกับการจัดการในเรื่องของทุนมนุษย์ ที่มุ่งเน้นการสร้างมูลค่าเพิ่มด้วยการบริหารคน โดยแกนหลักของการบริหารจัดการคนนั้นจะประกอบไปด้วย ความสามารถ (Competency) ผลงาน (Performance) คุณธรรม (Merit) และคุณภาพชีวิต (Work life quality) ซึ่งปัจจุบันนี้องค์กรต่างๆ จะให้ความสำคัญกับความสามารถของบุคคลที่จะทำให้หน่วยงาน มีศักยภาพในการแข่งขันกับ หน่วยงานอื่นๆ

ในกระแสโลกาภิวัตน์ ทำให้เกิดการพัฒนาระบบการเมือง เศรษฐกิจ เทคโนโลยี และสารสนเทศอย่างรวดเร็ว ทุกองค์กรจึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาสมรรถนะในการบริหารทรัพยากรบุคคลอยู่เสมอซึ่งจะเป็นการพัฒนาขีดสมรรถนะขององค์กรให้สามารถบรรลุวิสัยทัศน์ที่ตั้งไว้ แม้แต่ในการบริหารงานภาครัฐ โดยเฉพาะการบริหารทรัพยากรบุคคลแนวใหม่ในระบบข้าราชการพลเรือน จึงมีเป้าหมายสูงสุดเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานสามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มศักยภาพและมีประสิทธิภาพเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐและตอบสนองความต้องการของประชาชนสูงสุด ตามนัยของระเบียบ กฎหมาย ที่สำคัญ ดังนี้

(1) พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ฉบับที่ 5 พ.ศ.2545 โดยที่มาตรา 3/1 ได้บัญญัติให้การบริหารราชการและการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการต้องใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี รวมทั้งให้มีการประเมินผลการปฏิบัติราชการอย่างสม่ำเสมอ

(2) แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการไทย พ.ศ.2551-พ.ศ.2555 ได้ระบุในยุทธศาสตร์ที่ 3 ให้องค์กรมุ่งสู่การเป็นองค์กรที่มีขีดสมรรถนะสูง บุคลากรมีความพร้อมและความสามารถในการเรียนรู้ คิดริเริ่มเปลี่ยนแปลงและปรับตัวได้อย่างเหมาะสมต่อสถานการณ์ต่าง ๆ โดยปรับปรุงขีดสมรรถนะของทรัพยากรบุคคลภาครัฐ ให้สามารถเพิ่มผลิตภาพและพัฒนาขีดความสามารถให้มีความเป็นมืออาชีพ และ กำหนดให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐทุกระดับมีหน้าที่ในการพัฒนาตนเองตามขีดสมรรถนะที่กำหนดไว้ โดยจัดให้มีระบบการเรียนรู้และพัฒนาแบบใหม่ มุ่งเน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงและกรณีศึกษา มากกว่าการบรรยายในชั้นเรียน และพยายามปรับให้ตรงตามความต้องการของแต่ละบุคคลมากขึ้น รวมถึงการจัดให้มีระบบการให้คำแนะนำ (Coaching)/ระบบพี่เลี้ยง (Mentoring) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน การจัดทำคู่มือการทำงานเพื่อสามารถปฏิบัติงานราชการได้อย่างมีคุณภาพมาตรฐาน รวมทั้งจัดให้มีการเตรียมแผนสร้างบุคลากรทดแทน (Succession Plan) ในหน่วยงานราชการ และปรับปรุงระบบการประเมินผลบุคคลในวงราชการให้เกิดความโปร่งใสเป็นที่ยอมรับ

(3) พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 ได้มีผลบังคับใช้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดให้การบริหารราชการบรรลุเป้าหมาย 7 ประการ ได้แก่

- 1) เกิดประโยชน์สุขของประชาชน
- 2) เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ
- 3) มีประสิทธิภาพและเกิดความคุ้มค่าในเชิงภารกิจของรัฐ

3:

- 4) ลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน
- 5) ปรับปรุงภารกิจของส่วนราชการ
- 6) ประชาชนได้รับการอำนวยความสะดวก
- 7) มีการประเมินผลการปฏิบัติราชการ

ด้วยเหตุนี้ระบบการบริหารทรัพยากรบุคคลแนวใหม่ จึงต้องเป็นระบบที่สร้างความคล่องตัวให้กับผู้บริหารไม่ติดขัดอยู่กับกฎระเบียบ และต้องเป็นระบบที่เกื้อหนุนต่อการทำงานเชิงยุทธศาสตร์ ช่วยให้ส่วนราชการบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ขณะเดียวกันจะต้องเป็นระบบที่มีประสิทธิภาพ มีความโปร่งใส เป็นธรรม และทำให้ข้าราชการมีความพึงพอใจ ตลอดจนมีคุณภาพชีวิตที่ดีด้วย

จากแนวคิดการบริหารทรัพยากรบุคคลของภาครัฐที่กล่าวมาข้างต้นทำให้องค์กรจำเป็น ที่จะต้องปรับกระบวนการพัฒนาการบริหารทรัพยากรบุคคล ให้มีความเข้มแข็งเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของระบบในปัจจุบัน โดยเฉพาะการเน้นให้ทุกภาคส่วนมียุทธศาสตร์การบริหารทรัพยากรบุคคลเป็นของตนเอง อย่างไรก็ตามในการดำเนินการพัฒนาทรัพยากรบุคคล ถึงแม้จะมีแผนงาน/โครงการที่ดีเพียงใด แต่ถ้าหากบุคลากรแต่ละคนไม่สนใจ ที่จะพัฒนาและสร้างเสริมตนเองให้มีความรู้ความสามารถมากยิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่องแล้ว ความพยายาม ในการที่จะพัฒนา “คน” หรือทุนมนุษย์ให้เป็นทรัพยากรอันทรงคุณค่าขององค์กรคงไม่เกิดผลสัมฤทธิ์ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการพัฒนาทรัพยากรบุคคลจำเป็นจะต้องมีกลไกที่สำคัญ ประกอบด้วย ระบบการบริหารจัดการ และ บุคคล ทั้งสองอย่างนี้จะต้องพัฒนาควบคู่กันไป เปรียบเสมือนสมอ กับหัวใจ ที่ต้องมีความพร้อมสมบูรณ์แข็งแรงทั้งสองส่วน จึงจะทำให้การดำเนินชีวิตมีความสุข เพราะถ้าหากมีระบบการบริหารจัดการที่ดี แต่บุคลากรไร้ซึ่งประสิทธิภาพ องค์กรก็ซบเซาล้มไม่ได้ เช่นเดียวกันถ้าหากบุคลากรมีความสามารถแต่ขาดระบบการบริหารจัดการที่ดี องค์กรจะก้าวเดินไปอย่างเชื่องช้าและตามไม่ทันองค์กรอื่น ดังนั้นบุคลากรทุกคนจะต้องให้ความร่วมมือและสนับสนุนให้การพัฒนาทรัพยากรบุคคลด้วยการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง และส่งเสริมประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน ซึ่งนอกจากจะได้ประโยชน์กับตนเองแล้ว ยังเชื่อมโยงส่งผลให้กับองค์กร ปัจจุบันโลกได้เปลี่ยนแปลงไปสู่การเป็นโลกาภิวัตน์ เพราะอิทธิพลของเทคโนโลยีสมัยใหม่ผลักดันให้กลายเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ มีระบบเศรษฐกิจแบบเสรี และกระแสประชาธิปไตยอย่างกว้างขวาง ทำให้หลายประเทศจำเป็นต้องมีการปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งในส่วนของเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เพื่อคงสถานภาพของการพัฒนาประเทศของตน ดังนั้นระบบราชการซึ่งถือว่าเป็นกลไกที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ จึงมีอาจมองข้ามต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ และจำเป็นต้องมีการปรับตัว เนื่องจากระบบราชการที่มีประสิทธิภาพย่อมนำประเทศไปสู่การพัฒนา โดยเฉพาะระบบราชการของประเทศไทยยังไม่สามารถรองรับต่อการเปลี่ยนแปลง และเป็นกลไกที่สำคัญในการนำไปสู่การพัฒนาประเทศได้ โดยจากการศึกษาพบว่าระบบราชการไทยประสบปัญหาใหญ่ 3 ประการ กล่าวคือ ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและระเบียบวิธีในการปฏิบัติงาน ปัญหาของการดำเนินงานของหน่วยงาน และปัญหาในด้านของการบริหารงานบุคคล เนื่องจากการบริหารงานบุคคลไม่สามารถสร้างคุณธรรมและความสามารถ ให้กับข้าราชการในการตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ รวมทั้งยังไม่สามารถสร้างแรงจูงใจต่อข้าราชการที่มีความสามารถให้อยู่ในระบบราชการต่อไป (วรเดช จันทรศร, 2534) นอกจากนี้ยังพบว่า ข้าราชการบางส่วนยังไม่มีความสามารถในการผลักดันประเทศไปสู่การพัฒนาประเทศได้ กล่าวคือ ขาดความรู้ ความสามารถในการทำงานให้เกิดประสิทธิภาพ มีพฤติกรรมในการทำงานที่เฉื่อยชา ละเลย และเพิกเฉยต่อการปฏิบัติหน้าที่ของตนเอง (สำนักงาน ก.พ.,2547) ดังนั้นในปัจจุบันภาครัฐจึงได้พยายามที่นำเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาของระบบราชการ โดยเสนอนโยบายการปฏิรูประบบราชการ

4:

(พ.ศ.2544 - พ.ศ.2546) เพื่อให้ระบบราชการมีประสิทธิภาพมากขึ้น และได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดินฉบับที่ 5 ปี พ.ศ.2545 และพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ.2545 ซึ่งกฎหมายทั้ง 2 ฉบับนี้ยังผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายประการในระบบราชการ ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้าง กระบวนการ และพฤติกรรม รวมทั้งวัฒนธรรมขององค์กร โดยรัฐบาลได้มอบหมายให้คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ(กพร.) กำหนดวิสัยทัศน์ใหม่ของการพัฒนาระบบราชการในช่วงระยะปี พ.ศ. 2546 - พ.ศ. 2550 และในช่วงระยะปี พ.ศ. 2551 - พ.ศ. 2555 โดยรัฐบาลมีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาระบบราชการไทยให้เป็นเลิศ สามารถรองรับการพัฒนาประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ โดยยึดหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และประโยชน์สุขของประชาชน

ในประเด็นของประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานนั้นมีความสำคัญยิ่ง ดังนั้นการพิจารณาปรับเปลี่ยนสมรรถนะของข้าราชการไทยถือเป็นหนึ่งในเป้าประสงค์หลักในการพัฒนาระบบราชการของรัฐบาลในปัจจุบัน โดยในการพิจารณาสมรรถนะของข้าราชการ ประกอบด้วย ทักษะ คุณลักษณะของบุคคลในการบริหารงาน ทัศนคติ และขวัญกำลังใจในการทำงานให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ซึ่งสมรรถนะจัดเป็นคุณลักษณะต่างๆ ของบุคคลที่เป็นปัจจัยที่บ่งชี้ว่าบุคคลนั้นจะปฏิบัติงานได้โดดเด่นในงานหนึ่งๆ และจะช่วยส่งเสริมให้การทำงานของระบบราชการในภาพรวมประสบผลสำเร็จ (Fitt, 1992) อย่างไรก็ตามแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะของบุคลากรกำลังได้รับความสนใจจากทั้งในส่วนของภาครัฐและภาคเอกชน โดยเฉพาะในส่วนของภาครัฐ สำนักงาน ก.พ.ภายใต้แผนแม่บทการปฏิรูประบบบริหารงานภาครัฐได้นำเอาแนวคิดสมรรถนะ (Competency) มาประยุกต์ใช้ในการบริหารงานบุคคล (สำนักงาน ก.พ., 2546) เพื่อพัฒนาข้าราชการ ให้มีความสามารถในการทำงานเพื่อรองรับต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากนโยบายการปฏิรูประบบราชการของรัฐบาลในปัจจุบัน โดยจะได้มีการพิจารณาถึงสมรรถนะของข้าราชการในทุกกระดับ พร้อมทั้งปรับเปลี่ยนให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสถานการณ์ในยุคหลังการปฏิรูประบบราชการ

ในส่วนของภาคการศึกษาระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครได้รับการสถาปนาขึ้นในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2548 โดยรวม วิทยาเขตต่าง ๆ ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มากกว่า 35 วิทยาเขตทั่วประเทศ และเมื่อมีการปรับเปลี่ยนสถานภาพจาก สถาบันมาเป็นมหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2548 ก็ได้มีการรวมกลุ่มวิทยาเขตในสังกัดแยกออกเป็น 9 มหาวิทยาลัย และหนึ่งในมหาวิทยาลัยที่แยกอิสระออกมา ก็คือ “มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร”

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วยวิทยาเขตเดิม 5 แห่ง ได้แก่ วิทยาเขตเทเวศร์ วิทยาเขตโชติเวช วิทยาเขตพณิชยการพระนคร วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ และวิทยาเขตพระนครเหนือ ยึดมั่นหลักการในการสร้างบัณฑิตนักปฏิบัติ ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยแบ่งการจัดการเรียนการสอน ออกเป็น 9 คณะ ได้แก่คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่นและคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ โดยมีพันธกิจในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา สร้างงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม การบริการที่สามารถถ่ายทอดและสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ประเทศ การให้บริการงานวิชาการและการศึกษาที่มีแนวคิดเชิงสร้างสรรค์ เพื่อการมีอาชีพอิสระและพัฒนาอาชีพสู่การแข่งขัน และการ ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและรักษาสิ่งแวดล้อม

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีคณะ หน่วยงาน และสำนักงานต่างๆ 13 หน่วยงาน จำนวนหลักสูตรทั้งหมด 90 หลักสูตร จำนวนนักศึกษาทุกระดับรวม 11,744 คน และมีบุคลากรทั้งข้าราชการและพนักงานมหาวิทยาลัยจำนวน 736 คน (สถาบันอุดมศึกษาไทย,ตุลาคม,2553)ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็นสายบริหาร

5:

สายวิชาการ และสายงานสนับสนุน ดำเนินภารกิจในการจัดการอุดมศึกษาเพื่อผลิตกำลังคน ตอบสนองความต้องการแรงงานของภาคประกอบการ และด้วยแนวคิดในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ภายใต้บริบทของการเป็นมหาวิทยาลัยแห่งโลกอาชีพ ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการของทุกฝ่าย ทั้งในหลักการและแนวทางในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลซึ่งถือเป็นหัวใจขององค์กร เป็นสินทรัพย์ที่ทรงประสิทธิภาพ และมีคุณค่าสำหรับการอุดมศึกษาไทยอย่างแท้จริงและยั่งยืน จึงเห็นควรนำระบบการพัฒนาสมรรถนะมาประยุกต์ใช้ โดยใช้กระบวนการศึกษาวิจัยที่มุ่งศึกษาสมรรถนะของทรัพยากรบุคคลของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งผลจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินนโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ตามฐานสมรรถนะเพื่อสร้างเสริมสมรรถนะของบุคลากรของมหาวิทยาลัยให้มีคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมของบุคคลทัศนคติ และขวัญกำลังใจในการทำงานที่เหมาะสม สอดคล้องกับ วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และภาระงานของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งระบบสมรรถนะนี้จะเป็นกลไกที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีประสิทธิภาพและเอื้อประโยชน์ต่อภาคการศึกษาโดยรวมของประเทศไทย

คำถามการวิจัย

- (1) บุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ควรีสมรรถนะหลัก (Core Competency) สมรรถนะเฉพาะงาน (Function Competency) และสมรรถนะทางการบริหาร (Managerial Competency) ในด้านใดบ้าง
- (2) พฤติกรรมบ่งชี้สมรรถนะของบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามระดับ กลุ่มงาน ควรีพฤติกรรมบ่งชี้ในระดับใด
- (3) ระบบการประเมินสมรรถนะบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งเป็นกลไกในการศึกษาการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรให้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับบริบทด้านการจัดการอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ควรีรูปแบบอย่างไร

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิจัยการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีวัตถุประสงค์ดังนี้

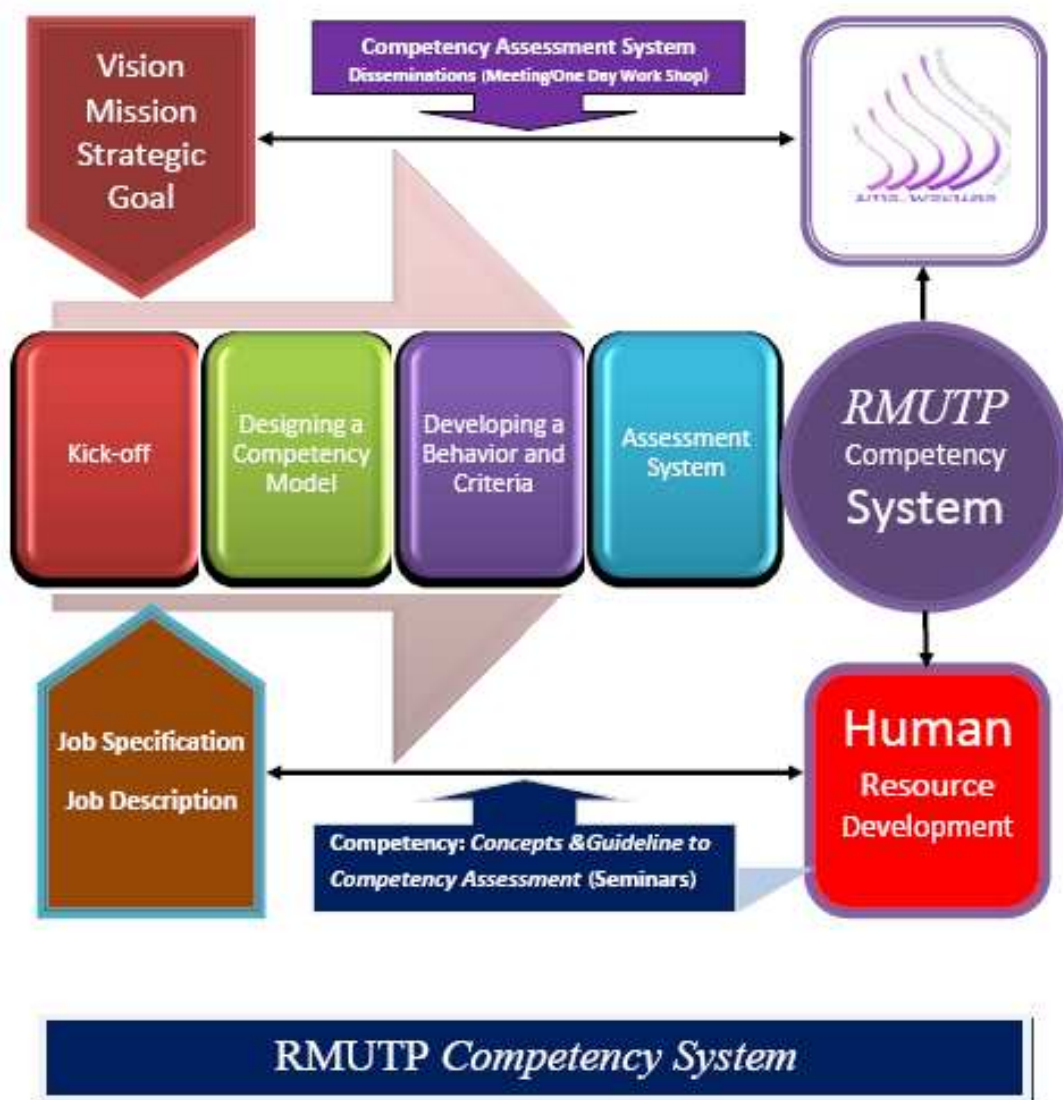
1. สร้างความตระหนัก ความรู้ ความเข้าใจให้กับผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาระบบสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. เพื่อออกแบบสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. เพื่อพัฒนาพฤติกรรมบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
4. เพื่อพัฒนาระบบประเมินสมรรถนะบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
5. เพื่อสร้างความเข้าใจระบบและแนวทางการประเมินสมรรถนะบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.3 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้บูรณาการแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะและการบริหารการอุดมศึกษา โดยมีแนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ

6:

- 1.แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะของDavid McClelland (Testing for Competence Rather than for Intelligence, 1973)
2. แนวคิดสมรรถนะของราชการพลเรือนไทย (สำนักงาน กพ.2548)
3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการไทย พ.ศ.2551-2555
- 4.ยุทธศาสตร์การพัฒนข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2552-2556
5. การออกแบบขีดความสามารถ (Spencer and Spencer. 1993:93-113)
6. การประเมินความต้องการจำเป็น (Needs Assessment) (Altschuld, J.W. and Witkin, B.R.,)

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย(Research Framework)

ขอบเขตของการวิจัย

1.ขอบเขตของเนื้อหา

(1) เป็นการศึกษาการพัฒนากระบวนการพัฒนาระบบสมรรถนะเพื่อพัฒนารัพยากรบุคคล สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อพัฒนาระบบการประเมินสมรรถนะของบุคลากร

(2) การศึกษาวิจัยจะครอบคลุมเนื้อหา ดังนี้

1) สมรรถนะหลักของบุคลากร ในด้านความสามารถหลัก ที่มีความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และยุทธศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อให้การนำนโยบายสู่การปฏิบัติมีความสัมฤทธิ์ผล บรรลุผลตามเป้าประสงค์ขององค์กร

2) สมรรถนะเฉพาะงานของบุคลากร ในด้านการปฏิบัติงานเฉพาะตำแหน่งหน้าที่ เพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปตามภาระงาน มีความสำเร็จตามภาระงาน แผนงาน/โครงการ อย่างมีประสิทธิภาพ

3) สมรรถนะทางการบริหารของบุคลากรในตำแหน่งงานบริหาร ในด้านความสามารถทางการบริหาร ที่มีความสอดคล้องกับภาระงานในตำแหน่งหน้าที่ เพื่อให้การบริหารจัดการงาน และการ นำนโยบายสู่การปฏิบัติมีความสัมฤทธิ์ผล บรรลุผลตามเป้าประสงค์ขององค์กร

4) พฤติกรรมบ่งชี้ของบุคคลจำแนกตามตำแหน่งงานและระดับการบริหาร เพื่อให้บุคคลมีพฤติกรรมในระดับที่พึงมี ซึ่งจะทำให้มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานเหมาะสมและสอดคล้องกับภาระงานและระดับการบริหาร

5) เกณฑ์การประเมินสมรรถนะในการปฏิบัติงานของบุคคลจำแนกตามตำแหน่งงานและระดับการบริหาร ที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องในระดับที่บุคคลพึงมี ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงระดับสมรรถนะของบุคคลผู้รับการประเมินสมรรถนะเกี่ยวกับสมรรถนะที่มีอยู่จริงกับระดับสมรรถนะที่องค์กรคาดหวัง (Gap Analysis)

2.แหล่งข้อมูล

2.1 สร้างความตระหนัก ความรู้ ความเข้าใจให้กับผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาระบบสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

กลุ่มที่ 1 ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการประชุมชี้แจงเพื่อรับทราบนโยบาย แนวปฏิบัติและแผนการดำเนินงานการพัฒนาระบบสมรรถนะของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 30 ท่าน

กลุ่มที่ 2 บุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่รับผิดชอบเกี่ยวข้องกับการบริหารงานบุคคล ในระดับกอง/คณะ/สำนัก จำแนกตามสายงานบริหาร สายงานวิชาการ และสายงานสนับสนุน เพื่อสร้างเสริม ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบสมรรถนะ และเป็นผู้ประสานงานในการพัฒนาระบบสมรรถนะของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 150 ท่าน

2.2 ออกแบบสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

กลุ่มที่ 1 ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครสำหรับกลุ่มสนทนาเพื่อออกแบบสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 15 ท่าน

กลุ่มที่ 2 ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครสำหรับสัมภาษณ์เพื่อออกแบบสมรรถนะของผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษา จำนวน 15 ท่าน

8:

กลุ่มที่ 3 ผู้ทรงคุณวุฒิสำหรับตรวจสอบความถูกต้องของต้นแบบสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 15 ท่าน

2.3 พัฒนาพฤติกรรมบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

กลุ่มที่ 1 ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครสำหรับกลุ่มสนทนาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมบ่งชี้สมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 9 ท่าน

กลุ่มที่ 2 ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครสำหรับกลุ่มสนทนาเพื่อพัฒนาเกณฑ์การประเมินสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 9 ท่าน

2.4 พัฒนาระบบประเมินสมรรถนะบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

กลุ่มที่ 1 ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครสำหรับกลุ่มสนทนาเพื่อพัฒนาระบบประเมินสมรรถนะบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 9 ท่าน

กลุ่มที่ 2 ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการสัมมนา ประชาพิจารณ์ระบบการประเมินสมรรถนะ จำนวน 30 ท่าน

2.5 เพื่อสร้างความเข้าใจระบบและแนวทางการประเมินสมรรถนะบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

กลุ่มที่ 1 ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการประชุมชี้แจงเพื่อรับทราบระบบและแนวทางการประเมินสมรรถนะบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 30 ท่าน

กลุ่มที่ 2 บุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่รับผิดชอบเกี่ยวข้องกับการบริหารงานบุคคล ในระดับกอง/คณะ/สำนัก จำแนกตามสายงานบริหาร สายงานวิชาการ และสายงานสนับสนุน เพื่อรับทราบระบบและแนวทางการประเมินสมรรถนะบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 150 ท่าน

3.ตัวแปรที่ศึกษา คือ

(1) สมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้แก่ ความสามารถของบุคลากร ที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งงานและระดับการบริหาร ในด้านความสามารถหลัก (Core Competency) ความสามารถเฉพาะงาน (Functional Competency) และความสามารถทางการบริหาร (Managerial Competency)

(2) พฤติกรรมบ่งชี้สมรรถนะและเกณฑ์การประเมินสมรรถนะของบุคคล สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามตำแหน่งงานและระดับการบริหาร ที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องในระดับสมรรถนะที่บุคคลพึงมี

(3) ระบบการประเมินสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อศึกษาระดับสมรรถนะของบุคลากรที่เป็นจริง เพื่อการสร้าง ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาให้บุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีสมรรถนะในระดับที่คาดหวังตามระดับและตำแหน่งงาน

นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

สมรรถนะ(Competency) หมายถึง คุณลักษณะเชิงพฤติกรรมของบุคคล ทักษะ และขวัญกำลังใจในการทำงานที่เหมาะสม สอดคล้องกับ วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และภาระงานขององค์กร ซึ่งเป็นปัจจัยที่บ่งชี้ว่า บุคคลนั้นจะปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ต้นแบบสมรรถนะ(Competency Model) หมายถึงองค์ประกอบของความสามารถที่ส่งเสริมประสิทธิภาพการทำงานของบุคคลในองค์กรให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มศักยภาพ ประกอบด้วยสมรรถนะหลัก (Core Competency) สมรรถนะเฉพาะงาน (Functional Competency) และสมรรถนะทางการบริหาร (Managerial Competency)

สมรรถนะหลัก (Core Competency) หมายถึงคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมของบุคคล เกี่ยวกับความสามารถหลักที่พึงมี เพื่อใช้คุณลักษณะด้านความสามารถหลักในปฏิบัติงานในองค์กรประสบความสำเร็จ ตามวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และภาระงานของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สมรรถนะเฉพาะงาน (Functional Competency) หมายถึงคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมของบุคคล เกี่ยวกับความสามารถเฉพาะตำแหน่งงาน เพื่อใช้คุณลักษณะด้านความสามารถเฉพาะงานในปฏิบัติงานตามระดับและตำแหน่งงาน ทั้งด้านการนำนโยบายสู่การปฏิบัติ และการปฏิบัติงานในหน้าที่ให้สำเร็จมีประสิทธิภาพ

สมรรถนะทางการบริหาร (Managerial Competency) หมายถึงคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมของบุคคล เกี่ยวกับความสามารถทางการบริหาร ที่พึงมีในตำแหน่งงานบริหาร เพื่อใช้คุณลักษณะด้านความสามารถทางการบริหาร ในการบริหารจัดการงานตามระดับและตำแหน่งงาน ให้ประสบความสำเร็จ

ระบบการประเมินสมรรถนะ (Competency Assessment System) หมายถึง รูปแบบ กระบวนการ ขั้นตอน วิธีการในการประเมินสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อศึกษาระดับสมรรถนะของบุคลากรที่เป็นจริง เพื่อการสร้าง ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาให้บุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีสมรรถนะในระดับที่คาดหวังตามระดับและตำแหน่งงาน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

(1) ได้ต้นแบบสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วยสมรรถนะหลัก สมรรถนะเฉพาะงาน และสมรรถนะทางการบริหาร ทั้งด้านการนำนโยบายสู่การปฏิบัติ และการบริหารจัดการอุดมศึกษา ให้สำเร็จตามแผนงาน/โครงการ ที่มีความสอดคล้องและตอบสนองต่อ วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(2) ได้รับทราบข้อมูล ข้อเท็จจริง ด้านสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นจริง และสมรรถนะที่ต้องได้รับการพัฒนา

(3) ได้ระบบการประเมินสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อเป็นกลไกในการพัฒนาทรัพยากรบุคคล

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนากระบวนสมรรถนะเพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคล สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเป็นการวิจัยเพื่อสร้างระบบการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรสังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ออกเป็น 4 ขั้นตอนหลัก คือ

10:

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความตระหนัก ความรู้ ความเข้าใจให้กับผู้บริหาร บุคลากรและผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาระบบสมรรถนะและแนวทางการประเมินสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ขั้นตอนที่ 3 การพัฒนาพฤติกรรมบ่งชี้และพัฒนาเกณฑ์การประเมินสมรรถนะของบุคลากร สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนาระบบการประเมินสมรรถนะบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ขั้นตอน	วิธีดำเนินการ/กิจกรรม	ผลที่ได้รับ
1.เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจระบบ และการประเมินสมรรถนะ <ul style="list-style-type: none"> • Kick-off(step 1) • Communications (step 1) • Disseminations(step 5) 	<ul style="list-style-type: none"> • ประชุมชี้แจง • สัมมนา • Work Shop 	-คณะผู้บริหาร และผู้เกี่ยวข้อง มีความเข้าใจในระบบสมรรถนะ -บุคลากรผู้รับการประเมินสายงานวิชาการ/สายงานสนับสนุน เข้าใจระบบสมรรถนะ -ผู้รับการประเมินมีความเข้าใจระบบการประเมินสมรรถนะ
2.การออกแบบสมรรถนะ	-ศึกษาวิจัยการออกแบบสมรรถนะ <ol style="list-style-type: none"> 1. Core Competency 2. Functional Competency 3. Managerial Competency 	-ต้นแบบสมรรถนะของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (RMUTP Competency Model)
3.การพัฒนาพฤติกรรมบ่งชี้และพัฒนาเกณฑ์การประเมินสมรรถนะ	-ศึกษาวิจัยพฤติกรรมบ่งชี้สมรรถนะและการพัฒนาเกณฑ์การประเมินสมรรถนะ จำแนกตามตำแหน่งงาน/กลุ่มงาน	-Competency Profile -Competency Dictionary
4.การพัฒนาระบบการประเมินสมรรถนะ	-ศึกษาวิจัยการพัฒนาระบบการประเมินสมรรถนะของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	-คู่มือการประเมินสมรรถนะ -แบบประเมินสมรรถนะ

11:

ขั้นตอน	กิจกรรม	ระยะเวลา
1. สร้างความตระหนัก ความรู้ ความเข้าใจ ในระบบการพัฒนา สมรรถนะ และแนวทางการ ประเมินสมรรถนะ	<ul style="list-style-type: none"> นำเสนอนโยบายการพัฒนาระบบสมรรถนะ ทบทวนเอกสาร ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ประชุมชี้แจงการพัฒนาระบบสมรรถนะ จำแนก ตามกลุ่มงาน/สายงาน สรุปผลการดำเนินงาน 	กลุ่ม 1 5 ม.ค. 54* กลุ่ม 2 15 มี.ค. 54* กลุ่ม 3 29 มี.ค. 54* *อาจมีการเปลี่ยนแปลง ตามความเหมาะสม
2. ออกแบบสมรรถนะ	<ul style="list-style-type: none"> จัดสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ สัมภาษณ์เชิงพฤติกรรม สรุปและพัฒนาต้นแบบสมรรถนะ ตรวจสอบความถูกต้องของต้นแบบสมรรถนะ สรุปผลการจัดทำต้นแบบสมรรถนะ มทร.พ 	ม.ค. 54 -ก.พ. 54* *อาจมีการเปลี่ยนแปลง ตามความเหมาะสม
3. พัฒนาตัวชี้วัด และเกณฑ์การ ประเมินสมรรถนะ	<ul style="list-style-type: none"> จำแนกสมรรถนะ/พฤติกรรมบ่งชี้รายสมรรถนะ จัดสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิจำแนกตามสมรรถนะ วิเคราะห์เนื้อหา สรุปพฤติกรรมบ่งชี้สมรรถนะและเกณฑ์การ ประเมินสมรรถนะ 	ก.พ.54- เม.ย.54* *อาจมีการเปลี่ยนแปลง ตามความเหมาะสม
4. พัฒนาระบบการประเมินสมรรถนะ	<ul style="list-style-type: none"> จัดทำร่างคู่มือการประเมินสมรรถนะ จัดสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพัฒนาระบบการ ประเมินสมรรถนะ จัดสัมมนาประชาพิจารณ์ระบบการประเมิน สมรรถนะ สรุปผลการพัฒนาระบบการประเมินสมรรถนะ 	เม.ย. 54-ก.ค.54* *อาจมีการเปลี่ยนแปลง ตามความเหมาะสม
5. สร้างความรู้ ความเข้าใจระบบ และแนวทางการประเมินสมรรถนะ	<ul style="list-style-type: none"> ประชุมชี้แจงระบบและแนวทางการประเมิน สมรรถนะ สร้างเครือข่ายผู้ประสานงานระบบการพัฒนา ทรัพยากรบุคคล สรุปผลการเผยแพร่และพัฒนาเครือข่ายผู้ ประสานงานระบบการพัฒนาทรัพยากรบุคคล 	กลุ่ม 1 25 ส.ค.54* กลุ่ม 2 27 ส.ค. 54* กลุ่ม 3 29 ส.ค.54* *อาจมีการเปลี่ยนแปลง ตามความเหมาะสม

หมายเหตุ: กลุ่มเป้าหมาย จำแนกตามกลุ่มผู้เกี่ยวข้อง ดังนี้

กลุ่ม 1 ได้แก่ผู้บริหารระดับนโยบาย(คณะกรรมการกำหนดสมรรถนะและกำกับโครงการ)

กลุ่ม 2 ได้แก่ รองคณบดี/กอง/สำนัก ผู้ช่วยคณบดี หัวหน้าสาขาวิชา,ผู้เกี่ยวข้อง

กลุ่ม 3 ได้แก่ หัวหน้าสำนักงานคณบดี, หัวหน้างาน, เจ้าหน้าที่บุคลากร, ผู้เกี่ยวข้อง